

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 6 listopada 1970 r.

Nr 37

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

278 — nr 164 z dnia 9 października 1970 r. w sprawie zapewnienia ciągłości zaspokojenia zapotrzebowania na wyroby przemysłu uspołecznionego 529

ZARZĄDZENIA:

279 — Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 8 października 1970 r. w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej 531

280 — Ministra Rolnictwa z dnia 27 października 1970 r. w sprawie ustalenia regulaminu odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” 534

OBWIESZCZENIA:

281 — Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar z dnia 27 października 1970 r. w sprawie ogłoszenia przepisów o narzędziach pomiarowych 538

282 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 22 października 1970 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych (BN) 539

278

UCHWAŁA Nr 164 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 października 1970 r.

w sprawie zapewnienia ciągłości zaspokojenia zapotrzebowania na wyroby przemysłu uspołecznionego.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała określa zasady i tryb postępowania przy:

- 1) przekazywaniu przez jednostki gospodarki uspołecznionej innym jednostkom gospodarki uspołecznionej produkcji maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz innych przedmiotów przeznaczonych na zaopatrzenie gospodarki uspołecznionej lub na zaopatrzenie rynku, przy nie zmniejszonym zapotrzebowaniu na te wyroby,
- 2) zaniechaniu lub ograniczaniu produkcji przedmiotów określonych w pkt 1 w razie zmniejszenia lub braku zapotrzebowania albo zastępowania produkcji krajowej importem.

§ 2. 1. W razie gdy względy techniczno-produkcyjne lub ekonomiczne (jak specjalizacja i koncentracja produkcji, zmniejszenie kosztów produkcji itp.) uzasadniają zaniechanie przez dotychczasowego wytwórcę produkcji określonych wyrobów, niezbędnych na zaopatrzenie jednostek gospodarki uspołecznionej lub na zaopatrzenie rynku w nie zmniejszonym zakresie, właściwe zjednoczenie przemysłu (jednostka nadrzędna) z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa powinno przeprowadzić wspólnie z właściwą rzeczowo organizacją zbytu szczegółową analizę zapotrzebowania na te wyroby oraz przeprowadzić rachunek ekonomiczny skutków zmiany dotychczasowego wytwórcy po ustaleniu celowości i możliwości przejęcia produkcji przez inne przedsiębiorstwo zgrupowane w zjednoczeniu.

2. Jeżeli założenia dotyczące profilu asortymentowego produkcji przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniu nie zapewniają pokrycia zapotrzebowania (ust. 1), zjednoczenie powinno w ramach koordynacji branżowej zapewnić pokrycie tego zapotrzebowania przez inne przedsiębiorstwa, po przeprowadzeniu rachunku ekonomicznego i dokonaniu ustaleń, o których mowa w ust. 1.

3. W razie stwierdzenia braku przedsiębiorstw mogących przejąć produkcję wyrobów, o których mowa w ust. 1, lub w razie ustalenia, że przejęcie produkcji tych wyrobów byłoby z punktu widzenia ekonomicznego niecelowe (§ 3 ust. 1), zjednoczenie przedstawi sprawę właściwemu ministrowi w celu zbadania możliwości zaspokojenia zapotrzebowania w ramach specjalizacji produkcji krajów socjalistycznych. W razie stwierdzenia takich możliwości właściwy minister przedstawi odpowiednie wnioski wraz z gospodarczym uzasadnieniem Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 3. 1. Przekazanie produkcji określonych wyrobów innemu przedsiębiorstwu może nastąpić tylko w razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo to ma możliwości wytwarzania tych wyrobów w niezbędnej ilości i na należytych poziomie jakości przy nie zwiększonym poziomie kosztów i cen.

2. Przekazanie produkcji wymaga porozumienia ze zjednoczeniem właściwym dla przedsiębiorstwa, które ma przejąć produkcję. Zjednoczenie to powinno przeprowadzić wspólnie z przedsiębiorstwem, które ma przejąć produkcję, szczegółową analizę możliwości przejęcia produkcji i ustalić środ-

ki niezbędne do podjęcia produkcji, tryb ich uzyskania oraz termin podjęcia produkcji.

3. W razie braku zgody na przejęcie produkcji lub niezgodnienia warunków przejęcia produkcji, zjednoczenie, właściwe dla dotychczasowego wytwórcy tych wyrobów, przedstawia sprawy sporne do rozstrzygnięcia ministrowi. Minister rozstrzyga spór w porozumieniu z ministrem, któremu podlega przedsiębiorstwo mające przejąć produkcję.

§ 4. Decyzję o przekazaniu produkcji określonych wyrobów innemu przedsiębiorstwu podejmują wspólnie zjednoczenia właściwe dla zainteresowanych przedsiębiorstw. Decyzja powinna określać datę zaprzestania produkcji przez dotychczasowego wytwórcę i uruchomienia jej przez nowego wytwórcę oraz maszyny i urządzenia do tej produkcji, podlegające przekazaniu przez dotychczasowego wytwórcę. W razie potrzeby decyzja o przekazaniu produkcji powinna ustalać zasady rozliczeń związanych z przekazaniem produkcji, zasady i warunki przekazania dokumentacji i innych przedmiotów majątkowych, udzielania pomocy instruktażowej i innych świadczeń niezbędnych, aby przekazanie produkcji nie spowodowało wstrzymania lub zakłóceń w dostawach wyrobów odbiorcom.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa, których dotyczy decyzja o przekazaniu produkcji, powinny na podstawie tej decyzji zawrzeć umowę określającą szczegółowo przekazywaną dokumentację konstrukcyjną i technologiczną, zapasy surowców, materiałów i półfabrykatów, cesje przydziałów surowców oraz umów kooperacyjnych, cesje limitów inwestycyjnych, harmonogram rozruchu produkcji przez nowego wytwórcę, zasady udzielania pomocy instruktażowej i technicznej, jak również przekazywane do wykonania umowy i zamówienia na dostawę (sprzedaż) wyrobów, których produkcja zostanie przekazana, a w razie potrzeby regulującą również inne sprawy niezbędne do prawidłowego prowadzenia przekazywanej produkcji.

2. Jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwa w ciągu miesiąca od daty decyzji o przekazaniu produkcji nie zawrą umowy określonej w ust. 1, przedsiębiorstwo, które ma przekazać produkcję, powinno wystąpić w ciągu następnych 14 dni do państwowej komisji arbitrażowej o zawarcie umowy i ustalenie jej treści.

§ 6. Przedsiębiorstwo przekazujące umowy (zamówienia) do wykonania przedsiębiorstwu przejmującemu produkcję wyrobów, których umowy te dotyczą, powinno w ciągu 7 dni od daty zawarcia umowy, o której mowa w § 5, zawiadomić o tym zainteresowanych.

§ 7. 1. Dotychczasowy wytwórca wyrobów, których produkcja ma być przekazana innemu przedsiębiorstwu, powinien zapewnić wyprodukowanie takich ilości tych wyrobów, aby zapewniły zaspokojenie potrzeb odbiorców do czasu uruchomienia produkcji tych wyrobów przez nowego wytwórcę, a w wypadku określonym w § 2 ust. 3 — do czasu realizacji dostaw z importu.

2. Dotychczasowy wytwórca obowiązany jest przyjmować zamówienia na wyroby, których produkcja ma być przekazana, jeżeli termin wykonania zamówienia przypada zgodnie z obowiązującymi przepisami przed terminem przekazania produkcji.

§ 8. 1. Przekazanie produkcji wyrobów, objętych umową kooperacyjną, dopuszczalne jest tylko z zachowaniem przepisów uchwały nr 314 Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1961 r. w sprawie usprawnienia kooperacji przemysłowej (Monitor Polski z 1969 r. Nr 13, poz. 106 i Nr 36, poz. 270).

2. Właściwy minister może zastrzec do swojej decyzji sprawy związane z przenoszeniem produkcji wyrobów o zasadniczym znaczeniu dla gospodarki narodowej. Decyzje takie podejmowane są w porozumieniu z ministrem, któremu podlega przedsiębiorstwo, mające przejąć produkcję takich wyrobów.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwo, które przejęło produkcję określonych wyrobów, odpowiada za zaspokojenie zapotrzebowania na te wyroby, a w szczególności zobowiązane jest do wykonania umów i zamówień, które zostały mu przekazane (§ 5 ust. 1).

2. Jeżeli niewykonanie umów lub powstanie szkód nastąpiło z powodu niewypełnienia zobowiązań przez przedsiębiorstwo, które przekazało produkcję (§ 5), przedsiębiorstwo, które przejęło produkcję, może dochodzić pokrycia poniesionych szkód od przedsiębiorstwa, które przekazało produkcję.

§ 10. 1. Jeżeli właściwa organizacja zbytu i główni dotychczasowi odbiorcy stwierdzą, że na określony asortyment wyrobów brak jest zapotrzebowania lub że zapotrzebowanie zostanie pokryte z innych źródeł (np. przez substytuty lub import), albo gdy posiadany przez producenta portfel zamówień nie zapewnia zbytu minimalnej opłacalnej produkcji, właściwe zjednoczenie może zezwolić lub nakazać zaprzestanie produkcji określonego asortymentu wyrobów.

2. Przed powzięciem decyzji w sprawie zaprzestania produkcji właściwe zjednoczenie powinno zawiadomić o tym właściwe jednostki zbytu, zjednoczenia grupujące głównych odbiorców, a jeżeli chodzi o artykuły przeznaczone na zaopatrzenie rynku — również właściwą wiodącą organizację handlu wewnętrznego z podaniem planowanego terminu zaprzestania produkcji.

3. Zainteresowani mogą w ciągu 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o zamierzonym zaprzestaniu produkcji zgłosić zastrzeżenia, przedstawiając jednocześnie planowane zapotrzebowanie na najbliższy rok. Zjednoczenie przed wydaniem decyzji o zaprzestaniu produkcji obowiązane jest zapewnić pokrycie zgłoszonego zapotrzebowania. Powstałych z tego powodu zapasów gotowych wyrobów nie zalicza się do zapasów zbędnych i nadmiernych.

4. Minister Handlu Wewnętrznego określi wypadki, w których przedsiębiorstwa handlu wewnętrznego mogą składać zamówienia na partie towarów zapewniające opłacalność produkcji z przeznaczeniem ich do sprzedaży w dłuższym okresie czasu.

§ 11. Przepisy § 10 stosuje się odpowiednio, jeżeli zmniejszenie zapotrzebowania uzasadnia ograniczenie dotychczasowej produkcji określonych wyrobów.

§ 12. 1. Ograniczenie lub zaprzestanie produkcji części zamiennych do maszyn i urządzeń, których produkcja została zaniechana, może nastąpić dopiero po upływie ustalonych terminów użytkowania tych maszyn i urządzeń, a w razie braku takich terminów — po upływie okresu amortyzacji tych maszyn i urządzeń.

2. Zjednoczenie, w którym zgrupowani są producenci maszyn i urządzeń, po zasięgnięciu opinii właściwych jednostek zbytu i jednostek nadrzędnych głównych odbiorców może zezwolić, jeżeli za tym przemawiają względy ekonomiczne, na zaprzestanie produkcji części zamiennych maszyn i urządzeń przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1, jeżeli wyprodukowane zostały na zapas odpowiednio ilości części zamiennych, zapewniające przeprowadzenie remontów maszyn i urządzeń.

3. Zaprzestanie produkcji części zamiennych przedmiotów trwałego użytku, wyprodukowanych na zaopatrzenie rynku, nie może nastąpić wcześniej niż po upływie 5 lat od daty zaniechania produkcji tych przedmiotów. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. Minister Handlu Wewnętrznego może po porozumieniu z jednostkami nadrzędnymi przedsiębiorstw produkujących przedmioty trwałego użytku na zaopatrzenie rynku ustalić krótsze terminy zaprzestania produkcji części zamiennych, jak również upoważnić jednostki organizacyjne handlu wewnętrznego do zakupu części zamiennych z przeznaczeniem ich do sprzedaży w dłuższym okresie czasu.

§ 13. 1. O decyzji o zaprzestaniu lub ograniczeniu produkcji określonych wyrobów przedsiębiorstwo, które produkowało te wyroby, obowiązane jest zawiadomić właściwą jednostkę zbytu oraz zjednoczenia grupujące głównych odbiorców, a jeżeli decyzja dotyczy wyrobów, co do których zawarte zostały umowy dostawy lub sprzedaży, przedsiębiorstwo powinno wystąpić o ich rozwiązanie lub zmianę.

2. Zawiadomienia i zmiany umów powinny być dokonane na 3 miesiące przed terminem zaprzestania lub ograniczenia produkcji.

§ 14. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego określi zasady i tryb postępowania przy załatwianiu wniosków o zaspokojenie zapotrzebowania na określone wyroby w ramach specjalizacji produkcji krajów socjalistycznych (§ 2 ust. 3) oraz przydzielania zainteresowanym środków na pokrycie wydatków związanych z importem tych wyrobów.

§ 15. 1. Określone w uchwale uprawnienia zjednoczeń przysługują zarówno zjednoczeniu przemysłu kluczowego, jak i zjednoczeniu państwowego przemysłu terenowego. Właściwym ministrem w stosunku do przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego jest Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości, z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego materiałów budowlanych, dla których właściwy jest Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Określone w uchwale uprawnienia zjednoczeń i ministrów przysługują centralnym związkom spółdzielni i Związkowi Spółdzielni Inwalidów w wypadkach, gdy chodzi o przekazanie produkcji między państwowymi jednostkami organizacyjnymi i spółdzielniami.

§ 16. Zaleca się centralnym związkom spółdzielni unormowanie zgodnie z zasadami ustalonymi w niniejszej uchwale sprawy przekazywania produkcji między spółdzielniami oraz zaprzestania i ograniczania produkcji przez spółdzielnie.

§ 17. Uchwała nie dotyczy przedsiębiorstw podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 18. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 275 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1963 r. w sprawie zapewnienia ciągłości produkcji przeznaczonych na zaopatrzenie rynku wewnętrznego (Monitor Polski Nr 70, poz. 345),
- 2) zarządzenie nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 1969 r. w sprawie zapewnienia ciągłości zaspokojenia zapotrzebowania kraju na maszyny, urządzenia, sprzęt techniczny oraz inne wyroby przemysłu uspołecznionego w razie podejmowania decyzji o zaniechaniu ich produkcji (Monitor Polski Nr 39, poz. 320).

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz*

279

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 8 października 1970 r.

w sprawie warunków dostarczania energii elektrycznej.

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Zarządzenie ustala warunki dostarczania energii elektrycznej przez zakłady energetyczne powołane do zawodowego dostarczania tej energii, zwane dalej dostawcami, jednostkom gospodarki uspołecznionej lub nie uspołecznionej albo osobom fizycznym, zwanym dalej odbiorcami.

§ 2. 1. Dostarczanie energii elektrycznej następuje zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia, po zawarciu przez strony umowy na piśmie według wzorów umów ustalanych przez Ministra Górnictwa i Energetyki.

2. Zawarcie umowy odbiegającej od ustalonych wzorów wymaga uprzedniej zgody właściwego terenowo okręgowego inspektoratu gospodarki paliwowo-energetycznej.

3. Umowa (ust. 1) może być zawarta dopiero po spełnieniu wymagań określonych w przepisach w sprawie zasad przyłączania do wspólnej sieci elektrycznej urządzeń do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, rozdzielania i odbioru energii elektrycznej, wydanych na podstawie art. 7 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150).

§ 3. 1. Odbiorców dzieli się na 3 grupy:

grupa I — odbiorcy z urządzeniami elektroenergetycznymi przyłączonymi na stałe do sieci elektrycznej o napięciu 1 kV i wyższym,

grupa II — odbiorcy z urządzeniami elektroenergetycznymi przyłączonymi na stałe do sieci elektrycznej o napięciu poniżej 1 kV,

grupa III — odbiorcy z urządzeniami elektroenergetycznymi przyłączonymi czasowo do sieci elektrycznej (np. przewoźne zespoły omlotowe, iluminacja miasta, cyrk i inne).

2. Zaliczenia odbiorcy do określonej grupy dokonuje dostawca.

Rozdział 2.

Obowiązki stron.

§ 4. 1. Dostawca obowiązany jest dostarczać energię elektryczną o częstotliwości 50 Hz i napięciu znamionowym określonym w umowie, z tym że w czasie ponad 15 minut:

- 1) odchylenie częstotliwości nie może być większe niż +0,2 Hz i —0,5 Hz;
- 2) odchylenie napięcia nie może być większe niż $\pm 5\%$, a dla odbiorców grupy II i III na terenach wiejskich +5% i —10%.